Glas v vetru
Francine Rivers

GLAS V VETRU

Francine Rivers

DRUŽINA
Ljubljana 2017

Francine Rivers
GLAS V VETRU

Naslov izvirnika:
A Voice in the Wind
© Francine Rivers, 1993, 2002 in 2012. Vse pravice pridržane.
Objavljeno v sodelovanju z Browne & Miller Literary Associates, LLC.
© za slovensko izdajo Družina d. o. o., 2016
Izdaja: prva

Prevod: Niki Neubauer
Jezikovni pregled: Mojca Pipan
Oblikovanje naslovnice:
Fotografija na naslovnici:
Grafična priprava: Stanislav Oražem
Izdala in založila: Družina d. o. o.
Za založbo: Tone Rode
Natis: Tiskano v Sloveniji
Naklada: 800 izvodov
Ljubljana 2017

Vse informacije o knjigah založbe Družina najdete na spletni strani:
www.druzina.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.111(73)-311.2

RIVERS, Francine, 1947-
Glas v vetru / Francine Rivers ; [prevod Niki Neubauer]. - 1. izd. - Ljubljana : Družina, 2017

Prevod dela: A voice in the wind

ISBN 978-961-04-0386-9

288737536

POSVETILO

To knjigo z ljubeznijo posvečam svoji materi FRIEDI KING,
ki je resničen zgled ponižne služabnice.

SPREMNA BESEDA

Leta 1992 se je založba Tyndale House zavestno odločila, da začne objavljati odlično leposlovje, ki nam bi pomagalo izpolniti skupni namen – »streči duhovnim potrebam ljudi, predvsem z literaturo, ki je skladna s svetopisemskimi načeli«. Založba je bila dolgo znana predvsem po objavljanju biblij in strokovne literature priznanih avtorjev, kot sta Tim LaHaye in James Dobson. Občasno smo se sicer ukvarjali tudi z leposlovjem, še preden je postala »krščanska beletristika« priljubljena, toda to ni bil glavni del našega založniškega načrta.

Toda začeli smo spoznavati, da lahko svoj namen zelo učinkovito dosežemo tudi z leposlovjem, kajti leposlovna dela nagovarjajo bolj srce kot razum.

Leposlovje bralca razvedri. Če je dobro napisano, ga prevzame. Včasih ostanemo pokonci do dveh zjutraj, da dober roman preberemo do konca. Toda založba Tyndale ima širši cilj kot zgolj razvedriti naše bralce. Svojim bralcem želimo pomagati duhovno rasti!

Zavedamo se, da so pisatelji v posebnem položaju, da lahko bralcem izražajo svoj svetovni nazor in vrednote. Toda to priložnost spremlja tudi nevarnost. Kakšen svetovni nazor in vrednote izraža avtor? Večina sodobnih romanopiscev v najboljšem primeru predstavlja zelo prilagodljiv svetovni nazor. V najslabšem primeru v srca bralcev sejejo negativne vrednote in nezdrave odnose. Mi smo želeli postaviti povsem nova merila za leposlovje.

Zato smo se začeli ozirati po romanopiscih s sporočilom srca, ki bi našim bralcem pomagalo rasti. In spoznali smo Francine Rivers.

Francine je bila na začetku svoje kariere izjemno uspešna pisateljica romantičnih romanov za splošni trg. Toda ko je postala kristjanka, je želela svoje darove uporabiti za sporočanje verskih vrednot bralcem. Eden od njenih prvih tovrstnih projektov je bila trilogija *Znamenje leva*.

Ko sem prebral rokopis prve knjige iz niza, *Glas v vetru*, mi je moč zgodbe vzela sapo. Prenesla me je v prvo stoletje – v Jeruzalem, Germanijo, Rim in Efez. Živel sem s Hadaso, ko se je trudila živeti vero sredi poganskega rimskega gospodinjstva. Čutil sem gladiatorjevo grozo ob spopadu z nasprotniki v areni. Predvsem pa so mi njune izkušnje prinesle poduk o pogumu.

Ponosni smo, da lahko predstavimo to novo izdajo romana *Glas v vetru*. Prepričan sem, da bo knjiga nagovorila vaše srce, kakor je moje in srca več sto tisoč drugih bralcev.

Mark D. Taylor,
predsednik Tyndale House Publishers

PREDGOVOR

Ko sem leta 1986 postala ponovno rojena kristjanka, sem želela vero deliti z drugimi. Toda nikogar nisem želela užaliti in tvegati, da bi »izgubila« stare prijatelje in sorodnike, ki niso imeli moje vere v Jezusa kot Gospoda in Odrešenika. Zato sem oklevala in ostala tiho. Toda te bojazljivosti me je bilo sram in me je jezila, zato sem se podala na duhovno pot, da bi našla vero mučenke. Sad tega iskanja je *Glas v vetru*.

Ko sem pisala Hadasino zgodbo, sem se naučila, da pogum ni nekaj, kar bi si lahko pridobili z lastnim trudom. Toda ko se z vsem srcem predamo Bogu, nam on da pogum, da se spoprimemo z vsem, kar pride. On nam daje besede, kadar smo poklicani, da vstanemo in izpovemo vero.

Še vedno se imam za kristjanko, ki se, obtežena s pomanjkljivostmi in neuspehi, opoteka na poti vere, toda Jezus mi je dal dar pisanja, ki mi pomaga pri iskanju odgovorov. Vsak od mojih literarnih likov kaže drugačna stališča, ko iščem Božji pogled, in vsak dan v Svetem pismu najdem kaj, kar me nagovarja. Bog je potrpežljiv z menoj in s proučevanjem njegove Besede spoznavam, kaj me želi naučiti. Kadar se mi oglasijo bralci, ki se jih je dotaknila katera od mojih zgodb, gre hvala za to samo Bogu. Vse dobre stvari prihajajo od Očeta zgoraj in on lahko uporabi kar koli, da doseže in uči svoje otroke – celo roman.

Ko sem začela pisati krščansko leposlovje, je bila moja glavna želja, da bi našla odgovore na svoja osebna vprašanja in te odgovore v obliki zgodbe delila z drugimi. Zdaj želim veliko več. Hrepenim po tem, da Gospod uporabi moje zgodbe in naredi ljudi žejne njegove Besede, Svetega pisma. Upam, da vas bo prebiranje Hadasine zgodbe naredilo lačne prave Besede, Jezusa Kristusa, Kruha življenja. Molim, da boste, ko boste prebrali mojo knjigo, vzeli Sveto pismo z novim navdušenjem in v pričakovanju resničnega srečanja s samim Gospodom. Raziskujte Sveto pismo iz čiste radosti, da ste v Božji navzočnosti.

Predragi, prepustite se z vsem srcem Jezusu Kristusu, ki vas ljubi. Ko zajemate globoko iz vodnjaka Svetega pisma, vas bo Gospod osvežil in očistil, vas izoblikoval in ponovno ustvaril po svoji živi Besedi. Kajti Sveto pismo je Božji dih in daje večno življenje tistim, ki ga iščejo.

Francine Rivers

ZAHVALE

Veliko ljudi je, ki se jim želim zahvaliti, ker so mi pomagali na pisateljski poti: to so moj mož Rick, otroci Trevor, Shannon in Travis, mama Frieda King in moj drugi par staršev, Bill in Edith Rivers; moja svakinja in svak Evelyn in Everett King, teta Margaret Freed – vsi ste me brezpogojno ljubili in me spodbujali pri vsem, kar delam. Hvaležna sem tudi, da imam za agentko Jane Jordan Browne. Brez njenega vztrajanja in strokovne pomoči ta knjiga morda ne bi našla doma in mogoče bi se že zdavnaj odrekla pisanju.

Posebno zahvalo dolgujem Ricku Hahnu, pastorju Krščanske cerkve v Sebastopolu v Kaliforniji, ki mi je odprl oči in ušesa za lepoto Božje Besede; in članom moje cerkvene družine, ki so mi pokazali, da Bog resnično vsakodnevno spreminja življenja. Mnogi med vami ste me bodrili, ne da bi to sploh vedeli, in vesela sem, da imam toliko bratov in sester.

In hvala vama, Jenny in Scott – le kaj bi brez vaju? Zelo dragocena sta mi. Naj vaju Gospod vedno blagoslavlja z zdravjem in srečo in, seveda, z otroki.

Predvsem pa se želim zahvaliti Gospodu za vse, kar je naredil v mojem življenju. Molim, da bo blagoslovil to delo, ga sprejel kot mojo ponižno daritev in ga uporabil za svoj dober namen v življenju drugih.

Prvi del

JERUZALEM

1

Mesto je tiho nabrekalo v vročem soncu, gnijoče kot na tisoče trupel, ki so ležala, kjer so padla v uličnih bojih. Težak, vroč veter je pihal z jugovzhoda in nosil s seboj smrad po trohnobi. In zunaj mestnega obzidja je čakala sama Smrt v osebah Vespazijanovega sina Tita in šestdeset tisoč legionarjev, ki so nestrpno čakali, da iztrebijo Božje mesto.

Celo še preden so Rimljani prečkali Dolino trnov in se utaborili na Oljski gori, so nasprotne frakcije znotraj mestnega obzidja z medsebojnimi boji pripravile pot za uničenje mesta.

Judovski razbojniki, ki so zdaj kot podgane bežali pred rimskimi legijami, so pred kratkim napadli Jeruzalem, pomorili njegove ugledne meščane in zasedli sveti tempelj. Žrebali so za duhovništvo in hišo molitve spremenili v tržnico tiranije.

Hitro za roparji so prišli uporniki in zeloti. Pod vodstvom zagrizenih nasprotnikov – Janeza, Simona in Eleazarja – so vojskujoče se ločine divjale za trojnim obzidjem. Napihnjeni od moči in ponosa so razrezali Jeruzalem na krvave kose.

Eleazar je prekršil sabat in Postavo, v naskoku zavzel trdnjavo Antonijo in pobil rimske vojake v njej.

Zeloti so besneli, pomorili še več tisoč tistih, ki so poskušali vrniti red v poblaznelo mesto. Ustanavljali so nezakonite sodne zbore in v posmeh človeškim in božjim zakonom pomorili na stotine nedolžnih

moških in žensk. V kaosu so zgorele hiše, polne žita. Kmalu je sledila lakota.

Pravični Judje so v obupu goreče molili, naj Rim pride nad mesto. Kajti ti Judje so verjeli, da se bodo v tem primeru, in samo v tem primeru, nasprotne ločine v Jeruzalemu povezale za skupni cilj: *svobodo* proti Rimu.

Rim je res prišel, z visoko dvignjenimi prapori, in njegov bojni klic je odzvanjal po vsej Judeji. Zavzeli so Gadaro, Jotapato, Beršebo, Jeriho, Cezarejo. Mogočne legije so korakale po stopinjah pobožnih romarjev, ki so prišli z vseh koncev judovske dežele častit in praznovat svete dneve praznika nekvašenega kruha – pashe. Na desettisoče nedolžnih se je zgrnilo v mesto, kjer so se znašli sredi državljanske vojne. Zeloti so zaprli mestna vrata in jih ujeli notri. Rimljani so prišli, ko so zvoki uničenja odmevali čez potok Cedron ob samo jeruzalemsko obzidje. Tit je začel oblegati starodavno Sveto mesto, odločen, da enkrat za vselej konča judovski upor.

Jožef, judovski general, ki so ga Rimljani zajeli po padcu Jotapate, je ihtel in jokal na vrhu prvega obzidja, ki so ga zavzeli legionarji. S Titovim dovoljenjem je rotil rojake, naj se pokesajo. Opozarjal jih je, da je Bog proti njim in da se bodo prerokbe o uničenju izpolnile. Tisti, ki so mu prisluhnili in se jim je med pobegom uspelo izmakniti zelotom, so prišli do pohlepnih Sircev – ki so jim razparali trebuh, ker se je govorilo, da ubežniki pred odhodom iz mesta pogoltnejo zlatnike. Nad tiste, ki se niso zmenili za Jožefove pozive, se je zgrnil poln srd rimskega vojaškega stroja. Tit je dal posekati vsa drevesa več kilometrov naokrog in zgraditi oblegovalne stroje, ki so v mesto lučali nešteto kopij, kamnov in celo ujetnikov.

Od zgornje tržnice do trdnjave Akra ter Doline sirarjev vmes se je mesto krotovičilo v uporu.

V velikem Božjem templju je vodja upornikov Janez stalil svete zlate posode, ki se jih je polastil. Pravično so jokali nad Jeruzalemom, nevesto kraljev, materjo prerokov, domom pastirskega kralja Davida. Raztrgano od lastnega ljudstva je mesto nemočno ležalo in čakalo, da mu osovraženi neverni tujci zadajo smrtni udarec.

Anarhija je strla Sion in Rim je čakal pripravljen, da zatre anarhijo ... kadar koli ... kjer koli.

Hadasa je držala mater, solze so ji zameglile oči, ko je božala črne lase z materinega uvelega, bledega obraza. Njena mati je bila nekdaj lepotica. Hadasa se je spominjala, kako jo je gledala, kako si češe lase, dokler ji niso v bleščečih gostih valovih padali čez hrbet. Krona njene slave, jim je pravil očka. Zdaj so bili grobi in brez leska, njena nekoč rdeča lica pa bela in upadla. Trebuh ji je nabreknil od stradanja, pod sivim vrhnjim oblačilom so se jasno videli obrisi kosti rok in nog.

Hadasa je dvignila materino dlan in jo nežno poljubila. Bila je kot koščen krempelj, mlahava in mrzla. »Mama?« Ni bilo odgovora. Hadasa je pogledala čez sobo proti mlajši sestri Lei, ki je ležala na umazani slamnjači v kotu. K sreči je spala, muke počasnega stradanja so ji bile za kratko prihranjene.

Hadasa je spet pobožala materine lase. Tišina je legla nanjo kot mrliški prt; bolečina v praznem trebuhu je bila skoraj nevzdržna. Še včeraj je bridko jokala, ko se je mati zahvalila Bogu za obrok, ki ga je Marku uspelo najti zanje: usnjen trak s ščita mrtvega rimskega vojaka.

Kako dolgo še, preden bodo vsi umrli?

Ko je tako žalovala v tišini, je lahko slišala očeta, ki ji je govoril s tistim odločnim, vendar blagim glasom. »Ljudem se ni mogoče izogniti usodi, tudi kadar jo vidijo vnaprej.«

Hananija je te besede izgovoril pred nekaj pičlimi tedni – čeprav se je zdaj zdelo kot cela večnost. Vse tisto jutro je molil in bilo jo je na smrt strah. Vedela je, kaj se je namenil narediti, kaj je vedno počel že prej. Šel bo pred nevernike in jim pridigal o Mesiji, Jezusu iz Nazareta.

»Zakaj moraš spet ven in govoriti tistim ljudem? Zadnjič bi te skoraj ubili.«

»*Tistim* ljudem, Hadasa? To so tvoji rojaki. Benjaminovec sem.« Še vedno je lahko čutila njegov nežni dotik na svojem licu.

»Izkoristiti moramo vsako priložnost, ki jo lahko, da govorimo resnico in razglašamo mir. Še zlasti zdaj. Za premnoge je le še malo časa.«

Privila se je k njemu. »Prosim, ne hodi. Oče, veš, kaj se bo zgodilo. Kaj bomo brez tebe? Ne moreš prinesti miru. V tem kraju ni miru!«

»Ne govorim o miru tega sveta, Hadasa, marveč o Božjem. Saj to veš.« Stisnil jo je k sebi. »Pst, otrok. Ne jokaj.«

Ni ga hotela spustiti. Vedela je, da ne bodo poslušali – niso hoteli slišati, kar jim je imel povedati. Simonovi možje ga bodo posekali pred množico kot zgled, kaj se zgodi tistim, ki govorijo za mir. To se je zgodilo že drugim.

»Moram iti.« Njegove roke so bile trdne, njegovi oči nežne, ko jo je pogladil po bradi. »Kar koli se mi zgodi, Gospod bo vedno z vami.« Poljubil jo je, jo objel, potem pa se je odmaknil od nje, da je lahko objel in poljubil še svoja druga otroka. »Marko, ostal boš tukaj z materjo in sestrama.«

Hadasa je zgrabila mater in jo stresala roteč: »Ne moreš ga pustiti oditi! Ne tokrat!«

»Tiho bodi, Hadasa. Komu služiš, če tako nasprotuješ svojemu očetu?«

Materina graja, čeprav je bila izrečena nežno, jo je trdo zadela. Mnogokrat prej je rekla, da nekdo, ki ne služi Gospodu, nehote služi zlu. Hadasa je, boreč se s solzami, ubogala in ni rekla ničesar več.

Rebeka je položila dlan na možev sivobradi obraz. Vedela je, da ima Hadasa prav; morda se ne bo vrnil, verjetno se ne bo. Toda če je taka Božja volja, bo mogoče s svojo žrtvijo rešil eno dušo. Ena bi bila lahko dovolj. Oči je imela polne solz in ni mogla – ni si upala – govoriti. Kajti če bi, se je bala, da bi se pridružila Hadasi in bi ga prosila, naj ostane na varnem v tej majhni hiši. In Hananija je bolje od nje vedel, kaj Gospod želi od njega. Položil je dlan na njeno in trudila se je, da ne bi zaihtela.

»Spomni se Gospoda, Rebeka,« je slovesno rekel. »Skupaj smo v njem.«

Ni se vrnil.

Hadasa se je zaščitniško nagnila nad mater, v strahu, da bo izgubila še njo. »Mati?« Še vedno nobenega odgovora. Njeno dihanje je bilo plitvo, polt pepelnata. Kje se tako dolgo zadržuje Marko? Že od zore ga ni bilo. Menda Gospod ne bo vzel tudi njega ...

V tišini majhne sobe je Hadasin strah naraščal. Odsotno je božala materine lase. *Prosim, Bog. Prosim!* Besede niso hotele priti, vsaj ne takšne, ki bi imele kak smisel. Samo ječanje iz njene duše. Prosim kaj? Ubij jih zdaj z lakoto, preden pridejo Rimljani z meči ali jih doleti trpljenje muk na križu? *Oh, Bog, Bog!* Njena prošnja je bila nerazločna in obupana, nemočna in polna strahu. *Pomagaj nam!*

Zakaj so sploh prišli v to mesto? Sovražila je Jeruzalem.

Hadasa se je borila proti brezupu v sebi. Postal je tako težak, čutila ga je kot utež, ki jo vleče v temno brezno. Poskušala je misliti na boljše čase, na srečnejše trenutke, toda te misli niso hotele priti.

Razmišljala je o mesecih davno tega, ko so se odpravili na potovanje iz Galileje in si niso nikoli mislili, da bodo ostali ujeti v mestu. Večer, preden so vstopili v Jeruzalem, se je oče utaboril na pobočju hriba, od koder se je videla gora Morija, kjer bi Abraham skoraj žrtvoval Izaka. Pripovedoval jim je zgodbe iz časa, ko je kot deček živel takoj zunaj velikega mesta. Dolgo v noč je govoril o Mojzesovih zakonih, pod katerim je odraščal. Govoril je o prerokih. Govoril je o Ješui, Kristusu.

Hadasa je zaspala in sanjala o Gospodu, ki nasiti pet tisoč mož na pobočju hriba.

Spominjala se je, da je oče ob zori zbudil družino. In spominjala se je, kako je, ko je sonce vzšlo, svetloba odsevala od marmorja in zlata templja in stavbo spremenila v žarečo plamenico, ki jo je bilo mogoče videti kilometre stran. »Oh, oče, kako je lep.«

»Da,« je rekel resnobno. »Toda pogosto so zelo lepe stvari polne velike pokvarjenosti.«

Kljub preganjanju in nevarnosti, ki sta jih čakala v Jeruzalemu, je oče prekipeval od veselja in pričakovanja, ko so stopili skozi mestna vrata. Nemara bo tokrat več njegovih rojakov prisluhnilo; jih več prepustilo srce vstalemu Gospodu.

V Jeruzalemu je ostalo le malo vernikov Poti. Mnoge so zaprli, nekatere kamenjali, še več pregnali v druge kraje. Lazarja, njegovi sestri in Marijo Magdaleno so izgnali; apostol Janez, dober družinski prijatelj, je zapustil Jeruzalem dve leti prej in vzel Gospodovo mater s seboj. Toda Hadasin oče je ostal. Enkrat na leto se je s svojo družino

vrnil v Jeruzalem, da bi se z drugimi verniki zbral v neki gornji izbi. Tam so si delili kruh in vino, prav kakor je njihov Gospod storil večer, preden so ga križali. To leto je Šimeon Bar-Adonija predstavil prvine velikonočnega obeda:

»Pashalno jagnje, nekvašen kruh in grenka zelišča imajo za nas enak pomen kot za naše judovske brate in sestre. Gospod izpolnjuje vsako od teh prvin. On *je* popolno Jagnje Božje, ki je, čeprav sam brez greha, vzel nase bridkost naših grehov. Tako kot je bilo Judom v egiptovski sužnosti naročeno, naj s krvjo jagnjet pomažejo podboje svojih vrat, da bosta šla Božji srd in sodba mimo njih, je Jezus prelil svojo kri za nas, da bomo ob prihajajočem sodnem dnevu brez krivde stali pred Bogom. Abrahamovi sinovi in hčere smo, kajti po svoji veri v Gospoda smo rešeni po njegovi milosti ...«

Naslednje tri dni so se postili in molili ter ponavljali Jezusove nauke. Tretji dan so peli in se veselili ter v praznovanju Jezusovega vstajenja spet skupaj lomili kruh. In vsako leto je v zadnji uri srečanja njen oče povedal svojo zgodbo. To leto ni bilo nič drugače. Večina je njegovo zgodbo slišala že večkrat prej, toda vedno je bilo tudi nekaj takih, ki so bili novi v veri. Tem ljudem je oče govoril.

Vstal je, preprost moški sivih las in brade ter rjavih oči, polnih svetlobe in vedrine. Nič izstopajočega ni bilo na njem. Še ko je govoril, je bil vsakdanji. Dotik Božje roke ga je naredil drugačnega.

»Moj oče je bil dober človek, Benjaminovega rodu, ki je ljubil Boga in me je naučil Mojzesove Postave,« je začel s tihim glasom in se zazrl v oči tistih, ki so sedeli okrog njega. »Bil je trgovec iz okolice Jeruzalema in se je poročil z mojo materjo, ki je bila iz revne družine. Nismo bili bogati, revni pa tudi ne. Za vse, kar smo imeli, je oče dajal čast in hvalo Bogu.

Ko je prišla pasha, smo zaprli svojo malo prodajalno in vstopili v mesto. Mati je ostala pri prijateljih in pripravljala vse potrebno za praznovanje. Z očetom sva preživljala čas v templju. Poslušati Božjo Besedo je bilo kot jesti meso in sanjal sem, da bom postal pismouk. Toda to se ni zgodilo. Ko sem bil star štirinajst let, je oče umrl in ker sem bil brez bratov in sester, sem moral prevzeti njegov posel. Časi so